

Font Márta (1972–1975)

Mikor került be az Eötvös Kollégiumba?

1972-ben. Az Irinyi-épület körútra néző szárnyának első és második emeletén volt két folyosó. Az egyik azelőtt is az Eötvösé volt, de a másodikat akkor kapta meg a Kollégium, és oda tizennégy lány költözhetett be. A fiúk huszonketten voltak a szintjükön. A bejáratunk ott volt, ahol a mai, de a József Attila Kollégium bejárata is ugyanaz volt. Mi az épületnek a körútra néző szárnyában voltunk, egy külön ajtó vezetett a mi folyosónkra. Furcsa volt megszokni a József Attila Diákotthon (JADO) portásának, hogy az azelőtti fiúkollégiumba lányok mennek fel, ráadásul jogosan. Tehát külön szinten voltunk, de az életünk azért egybefolyt a fiúkéval. Az alsó szinten volt a könyvtár, egy konyha, egy írógépszoba. Az nagyon nagy kincs volt. Ott készítettük a beadandókat, akkor tanultam meg gépelni. A másodikon volt egy közös társalgó és egy tanuló. Ha buli volt, akkor a közös termek megteltek, jöttek a régiek is, tanárok is, például az újjáalakítás igazgatója, Grasselly Gyula bácsi.

Úgy tudni, hogy korábban három nyolcágyas szoba volt, azaz huszonnégy fiú, a bővülés után pedig harminchat lett a létszám. Hogy költözhetett akkor tizennégy lány a kollégiumba?

Az én időmben nem egyformák voltak a fiúszobák, volt egy négyágyas, és három hatágyas, az összesen huszonkét fiú, és volt a tizennégy lány, így kijön. Lányszobákból volt két ötágyas és egy négyágyas. A tanuló volt elől, aztán a négyágyas, majd a társalgó és az ötágyas szobák következtek.

A bentlakók szavazataival lehetett bekerülni. Most nem tudom, hogy hogyan megy. Akkor volt egy vezetése a Kollégiumnak, tanárok meg diákok. Az egyetemnek még csak három kara volt annak idején (Jogi, Bölcsész- és Természet-tudományi), és onnan a szép tanulmányi eredménnyel rendelkezők kerülhettek be. Volt felvételi elbeszélgetés a Kollégium tagjaival, például a Kollégiumi Bizottság titkárával is. Hogy mennyire furcsa az élet, aki engem „beszervezett”, ő lett a férjem: Frank Gábor.

Az első menetben, az újabb szint megnyitásakor a Kollégium keresett lányokat, hiszen a helyeket gyorsan be kellett tölteni. Később persze a hallgatónak kellett jelentkeznie. A helyek száma a végzősök számától függött. Meghallgattuk a jelentkezőket, az egész Kollégium tagsága. Ezek nagyon komoly beszélgetések voltak, ha csak egy tag is azt mondta, hogy nem akarja az illetőt, akkor nem vettük fel. Emlékszem, Kérchy tanár úr nagyon kritikus volt. Később ő a Kollégium igazgatója is lett. Illetve nemcsak a végzősökkel ürültek a helyek, hanem aki megbukott, az fogta magát és elment. Ez egy hallgatólagos, de kőbe véssett szabály volt. Sőt, Novák tanár úr még azt is megkérdezte tőlem, hogy miért volt két négyesem harmadév vége felé.

Előfordult, hogy megbukott? Mármint egy vizsgán vagy végleg?

Egy vizsgán. Hogy végleg, az elő sem fordulhatott.

Huhn Péter volt az igazgató, később Novák Mihály. Ő intézte el, hogy kapjunk heverőt és új bútorokat. Péter bácsi viszont jelen volt a Kollégium életében még ekkor is, leginkább kirándulásokra emlékszem, hogy eljött. Volt egy ún. Igazgató Tanács is: Weiszné Inci néni és Nagy Géza volt még benne az igazgatón túl. Kollégiumi nevelőtanár nem volt. Rendezvényekre viszont bejöttek a tanszékek oktatói, kíváncsiak voltak ránk. Szerveztünk előadásokat, amelyek kötelezőek voltak. Kiválasztottuk azokat a professzorokat, akiktől szerettünk volna valamilyen témáról hallani. Ezek nagyon érdekesek voltak, szemlélettágítóak. Szobatársként lettem jó barátságban egy matematikus hallgatóval (Lovas Katalin), aki bevitt engem a számítógépterembe, ami akkor egy bölcsésznek ez óriási dolog volt. Nem biztos, hogy éreztem volna erre késztetést, vagy lett volna rá lehetőségem, ha ez a Kollégium nem lett volna. A tájékozódást elősegítette, hogy a szobákban különböző karok hallgatói laktak.

Ezt ma is így ajánljuk a tagoknak.

A másik kötelező dolog a nyelvórák voltak. Emlékszem, hogy akkor kezdtem el angolt tanulni. A Kollégium fizetett egy tanárt, de elfogyott a pénz, és akkor a bentlakó nyelvszakosok oktatták a többieket. Később németet tanultam, Szendi Zoltán irányításával. Én orosz szakos voltam és fordítottam cikkeket a TTK-soknak, úgy, hogy nem sokat értettem a szakmai részéből. Szóval ezek nagy dolgok voltak, felnyitották az ember szemét a világra.

*Az interjút Lakatos Dániel és Varga-Orvos Zoltán készítette 2009-ben Pécsen
Szerkesztette: Nagyillés János*